

Per a no fumar-se el bosc

Vicent SANSANO

Darrerament, s'ha presentat a la ciutat d'Alacant el llibre de Daniel Climent i Giner *Les nostres plantes*, editat per l'Institut Juan Gil-Albert. Aquest és un llibre-guia de les comunitats vegetals del nostre entorn, les comarques entre el Xúquer i el Segura, i de les plantes més representatives que s'hi troben. És una obra que presenta una edició acurada amb gran quantitat de gràfics i fotografies en color, i es dirigeix a un públic ampli interessat en la natura, però no per això especialitzat en temes botànics (excursionistes, ensenyants, alumnes, etc.).

L'autor és professor de BUP amb experiència docent, i això es nota al llibre, el qual, mantenint el rigor científic i la terminologia adients, fa un gran esforç, amb una gran dosi d'imaginació per fer-ne comprensibles els continguts. Així, el llibre es divideix en dues parts: la foguera i els ninots. A la foguera s'expliquen les característiques de conjunt, l'estructura i la composició de la nostra vegetació, i els factors climatològics, edafològics i antròpics que la condicionen, és a dir, per què patim la vegetació que patim. Els ninots són les peces que constitueixen i caracteritzen la foguera; per tant, ací es descriu la

Les nostres plantes

Daniel Climent i Giner

vegetació, triant-ne les espècies segons criteris científics i culturals, i arreplegant-ne un extens recull d'usos medicinals, econòmics, mitològics, etc.

Les nostres plantes ompli un gran buit —si més no ho intenta—, en la bibliografia botànica de di-

vulgació al nostre país. Cal felicitar l'autor per la qualitat del treball i a l'Institut Gil-Albert per la iniciativa de publicar-lo, la qual esperem que no quedarà aïllada i que durà camí a altres projectes científics i/o divulgatius en la nostra llengua i a la nostra terra.

Agost: el sol

L'excés de sol és perjudicial per a la persona. Accelera l'envelliment de la pell, torra, resseca, i és causa d'asprors, d'arrugues i de càncer. Tant se val. Grapats de milions d'individus de raça blanca es proposen obstinadament cada estiu deixar de ser-ho. Amb grans sacrificis, incomoditat de viatge, despeses, tortura d'epidermis i disciplinada perseverança. Tot per canviar de color. És mal d'entendre.

En primer lloc, és mal d'entendre perquè és un propòsit i una dedicació rigorosament contra natura: aquesta espècie nostra és una espècie sense pèl ni ploma, d'epidermis molt tendra. I els qui de natural es vesteixen només amb tapaculs, les tribus tropi-

cals, és perquè viuen en la selva, o siga a l'ombra. Els qui viuen al sol es tapen sempre ben tapats.

En segon lloc, perquè no és just que ens deixem canviar, en una generació i mitja, el paradigma del color de la bellesa. Bernard Shaw deia de la seua amiga la Sra. Campbell, que era *a glorious white marble lady*, una gloriosa senyora de marbre blanc. Ara, pensarien que està malalta. És injust i és immoral. Veurem si els moderníssims d'aquests darrers anys, a força de vocació asfàltica i

El punt de Mira-

nocturna, faran tornar la moda cap a les blancors lunars, que és la nostra veritable tradició. No sé.

En tercer lloc, perquè ja s'ha acabat la funció social del color de la pell. Quan la massa vulgar eren pagesos, tenien la pell visible —cara i mans— aspra i torrada. Els rics i urbans la tenien blanca i fina, i això era la bellesa. Quan la massa vulgar inundà les ciutats, va omplir fàbriques i oficines, la pell se'ls quedà blanca. I els rics, amb temps i diners, se n'anaren de vacances al sol: només ells podien torrar-se, i això era bell. Ara, el món va molt alterat, i és mal de distingir, per la pell, un ric d'un pobre. Ara ja torrar-se al sol és, si val la paradoxa, un atavisme massa recent. O siga, un vici, i per tant un negoci que manté en funcionament l'economia. Que dure, doncs.

Joan F. Mira